

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk

Sagsnr.
2021 - 429

Doknr.
382991

Dato
10-02-2021

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 12. januar 2021 stillet følgende spørgsmål nr. 206 (alm. del) til social- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 206:

”Vil ministeren redegøre for, om ministeren finder det rimeligt, at kommunen fratager borgere med handicap størstedelen af deres hjælp, hvad agter ministeren at gøre, og vil ministeren indkalde til forhandlinger, såfremt det er lovgivningen, der ikke er god nok, idet der henvises til artiklen ”Thomas med muskelsvind har fået døgnhjælp i 10 år og nu vil kommunen fjerne den”, bragt på tv2ostjylland.dk den 11. januar 2021?”

Svar:

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at mennesker med handicap selvfølgelig skal have den hjælp, de har ret til efter lovgivningen. Jeg håber, spørgeren har forståelse for, at jeg ikke kan gå ind i den konkrete sag. Men helt generelt kan jeg sige, at det altid bør vække bekymring, hvis en borger fra den ene dag til den anden får frataget hjælp, uden der samtidig er sket en forbedring af borgerens funktionsevne. Det skal ikke være en kamp at få hjælp, og mennesker med handicap skal ikke være bekymret for pludselig at få frataget den hjælp, som man har et reelt behov for i sin dagligdag.

Ifølge lovgivningen skal kommunerne behandle ansøgninger og spørgsmål om hjælp i forhold til alle de muligheder, der findes for at give hjælp efter den sociale lovgivning. Dertil sikrer serviceloven, at hjælpebehov af meget forskellig karakter, kan dækkes. Det kan eksempelvis være en BPA-ordning, som blandt andet nævnes i artiklen, som der refereres til i spørgsmålet. Denne hjælperordning henvender sig til mennesker med omfattende funktionsnedsættelser og omfattende hjælpebehov eksempelvis pleje, overvågning, ledsagelse eller praktisk hjælp. I tilfælde, hvor hjælpebehovet er mindre, åbner serviceloven mulighed for at yde personlig og praktisk hjælp i hjemmet (hjemmehjælp) kombineret med hjælp til ledsagelse ved færdene uden for hjemmet, hvor typen af ledsagelse kan variere afhængigt af borgerens konkrete hjælpebehov.

Yderligere skal kommunerne løbende følge de enkelte sager for at sikre, at hjælpen fortsat opfylder sit formål. Kommunerne skal herunder være opmærksom på, om der er behov for at yde andre former for hjælp, og om borgerens hjælpebehov fortsat er dækket med den hjælp, der hidtil er ydet.

Ved opfølgningen er det centralt, at kommunen holder sig det overordnede formål med hjælpen for øje og desuden medtager borgerens samlede livssituation. I en ordning med BPA efter servicelovens § 96 er det overordnede formål med hjælpen at skabe grundlag for fleksible ordninger, der tager udgangspunkt i borgerens selvbestemmelse, så borgeren kan fastholde eller opbygge et selvstændigt liv.

Efter min vurdering skaber lovgivningen rammerne for at kunne lette den daglige tilværelse og forbedre livskvaliteten for den enkelte borger med handicap.

Når det er sagt, så er jeg opmærksom på, at aktørerne på området peger på, at der er udfordringer med hjælperordningerne efter servicelovens §§ 95 og 96. Derfor pågår der internt i Social- og Ældreministeriet et arbejde med at se på ordningerne.

Med venlig hilsen

Astrid Krag